

Júliusi tarlón

Im, itt vagyok, hol kerek a világ,
Hol kerek az ég és kerek a föld,
Itt, ahol mindent lát az, aki lát,
S oly átlátszó a vizsla nap előtt

Ő maga is, hogy lesüti szemét,
Ha egy-egy nem paraszti gondolat
Jut eszébe. Egyhangú itt, de szép:
Bámulok, s mint aki csak szavakat

Tud, tanulom, mi minek a neve;
Mi az, hogy búza, parasztlány, pipacs,
Mi az: boldogság, és mi: béke. De
Kitárt karom lehanyatlik: riaszt

A gúnyoros napraforgó-vigyor,
Távozz, távozz: — susog a tengeri,
Lesi a nap, meddig birom, s mikor
Mennék, szögeit talpamba veri

A tarló, botlom, s kikacag a lány,
De nem játék e kacaj, harag az,
Büntetés, vagy kiüzetés talán?
A föld gyanakvón kérdi: »Mit akarsz

Furcsa alak, bámészan heverő?
Hol a kaszád, az izmod, mosolyod?
Nem ismerlek.« Így beszél a mező,
És maga fölé hajol nagy, konok

Féltéssel. Védi tőlem kincseit.
Még így magány sohasem fáj nekem.
Visszamegyek a városba megint,
De találkozunk, föld. Összel. Fejem

Fedetlen lesz s mezítláb lépkedek
A kifordult barázdák közt. Magot
Szór majd a markom. Magadba veszed.
És jó leszek, gazdag leszek: adok.

És e gyönyörű szertartás után
Egymásranézünk: ember és a föld.
Enyém lesz a legnagyobb tudomány,
S én a tiéd, még a halál előtt.

1951, július 13.

Játék

Fanyar szavak füstjétől öblítsd szádat,
Tiszta hangok kellene, mint a levegő,
Csavarintsd meg csikorgó csigolyádat,
Hiszen: szénnel vont tréfás vonal a redő

Arcodon, nem szigorú kor rovása;
Nézd csak, két bácsika birkózik és nevet
Teli talicska mellett s víg inogása
Harmatos bajszuknak csiklandja versedet.

Hagyd, hogy a fény a szemeden hintázzék,
Kacaj kavicsként szétgurul, súlyt vesz a kő.
Legyen a ma nekünk is néha játék,
Hadd lássuk kicsit, milyen is lesz a jövő.

1950 július.

Bécskei László: Topolyai részlet